

«Най-сетнѣ, на р. Видъ, — кавалерията, подъ началството на генералитѣ Лашкаревъ и Леоновъ.

«Великия Князь, наскоро слѣдъ като се бѣхме изкачили на възвишенността, повика менъ и адютанта си — моя другарь — щабсъ-ротмистра Дерфельдена, и ни каза: «идете при генерала Зотова; утрѣ прѣзъ врѣме на атаката ще бждете при него, а послѣ ще ми доложите за всичко».

«Азъ мислѣхъ, че пакъ ще ме изпратятъ при генерала Криденера, но това не се случи. Ние намѣрихме генерала Зотова малко по на югъ отъ Радисево, прѣдставихме му се и тръгнахме заедно съ него за Тученица, гдѣто трѣбваше генерала да ношува. Генералъ Зотовъ бѣше единъ здравъ, ягкъ старикъ но съ намусенъ, студенъ изгледъ. Той приказваше малко, а приемътъ съ който ни удостои далечъ не бѣше отъ благосклоннитѣ сравнително споредъ както ни бѣха приемали другитѣ началници, къмъ които сме бивали прикомандировани. Къмъ това врѣме настѣпи и нощта, завалѣ и дѣждъ. Цѣла нощъ, на открито, трѣбваше да чакаме да се разсѣмне, и, както лесно може човѣкъ да си прѣдстави, така прѣминатата — подъ открито небе и подъ дѣжда — нощъ, не можеше да подобри здравieto ми. За щастие, на свѣта се намиратъ и добри хора, и азъ намѣрихъ другари, щабни офицери, които ме приеха подъ палатката си и ме угостиха съ чай.

«Съгласно диспозицията, всичкитѣ наши батареи, призори трѣбваше да откриятъ огънь и да продължаватъ да стрѣлятъ непрѣкъснато до 9 ч. сутринята. А отъ 9 до 11 часътъ трѣбваше да се прѣкрати, за да се продължи съ още по-голяма сила отъ 11 до 1 часътъ; отъ 1 до 2 часа ново прѣкъсване; въ 2 часа подновяване на бомбардирането до 3 часътъ.